

letlenül meghalna, akkor ő megkérné Panka nénit, hogy kössön vele eltartási szerződést.

Szinte napra pontosan húsz év telt el a szerződés megkötése óta, amikor egy reggel Panka néni tűrhetetlenül nagy mellkasi fájdalomra ébredt. Azonnal hívták a körzeti orvost, aki jött, vizsgált,

és azonnali intenzív kórházi kezelést javasolt:

– Valószínűleg infarktus! Írom is a beutalót a Szabolcs utcába – mondta.

A Pék házaspár mindkét tagjából szinte egyszerre szakadt fel a kiáltás:

– A Szabolcs utcába? Csak oda ne!

A gyógyítás trükkje

Özvegy Bözendorf Móricné, képzelt beteg, egy igazi orvos keresztje, azaz crux medicorum volt. Az élet egyéb területein kedvelt, családja és baráti köre által valósággal imádott, valójában makkegészséges Blanka nénitől ugyanis az orvosi rendelőkben, kórházakban valósággal rettegtek. Ha feltűnt egy egészségügyi intézményben, ahol korábban már akár mint beteg, akár mint látogató megfordult, a személyzet pánikszerűen spriccelt szét a világ négy égtája felé. Mindenki menekült, amerre látott, nehogy aznap neki kelljen a beteg végeláthatatlanul sokrétű panaszrengetegével foglalkoznia.

Ez a vasággal együtt is alig 50 kilogrammot nyomó, törekeny, ősz hajú, kontyos, választékosan beszélő, mindig elegáns, idős hölgy ugyanis egészségügyi problémáival, meglepő gyógyhajlamot mutató, újabbnál újabb halálos betegségeivel, ötleteivel rövid idő alatt képes volt bárkit az örületbe kergetni.

Blanka néni hatalmas köteg leletet, vizsgálati eredményeket és röntgenfilmeket tartalmazó műanyag reklámszatyrával rendszerint az ambulancián tűnt fel, de előfordult, hogy körzeti orvosa jobb ötlet híján esetkocsival közvetlenül az osztályra szállította.

Az orvos-beteg találkozó Blanka néni esetében mindig órákig tartó, idegtépő, lelkivilágnyuvasztó esemény volt, ami rendszerint az öreglány végeláthatatlan monológjával kezdődött, legújabb betegsége tüneteinek részletes taglalásával, és nemritkán a beteg kérésére elvégzett, utóbb mindig negatív eredményt mutató vizsgálatokkal folytatódott, majd végül a páciens elégedetlen távozásával fejeződött be.

Aznap Pozsonyi adjunktus volt a szerencsés kiválasztott, aki nem tudott idejében elmene-

külni Bözendorfné rohama elől. Felkészülve a megpróbáltatásokra, savanyú arccal invitálta be a vizsgálóba a kedves beteget.

– Na mi újság, Blanka? – mormolta az orra alatt, felkészülve a várható szöözönre.

– Nem javult semmit, sőt romlott az állapotom! – kezdte el a kérdezett, miközben kisimította a nála megszokott puskát, azaz egy félig gyűrt papírlapot, amelyen otthon az előző nap összeírta és csoportosította a panaszait, melyek szerinte halasztást nem tűrve, azonnali, sürgős orvosi vizsgálatot és ellátást igényelnek.

– Lássuk csak, vegyük először a gyomorproblémákat. Gluggyol és fáj a gyomrom. Ez eddig nem volt! – kezdte el a zsigeri fájdalmak taglalására fenntartott magas fejhangon, miközben felállt, néhány lépést tett az orvosa felé, majd bal kezét a fájós testtájékra helyezte, és jobbával hadonászni kezdett a levegőben. – Is-tentelenül fáj! És a fájdalom kisugárzik a bal térdembe. És ez is új tünet! – tette hozzá bizalmasan, miközben felhúzta a szoknyáját, és az ominózus térdére mutatott.

– Nem értem! – így az adjunktus. – Itt azt olvasom, hogy legutóbb a vérnyomásával volt baj. A Takács doktor el is látta magát megfelelő gyógyszerekkel – dugta ki a fejét az előtte heverő ambuláns lapok közül, amiket addig elmélyülten tanulmányozott.

Most a beteg mélyedt a saját irományába. Hamarosán meglelte a vérnyomás fejezetet, a hátsajgását, a bogyós székletét és a habos vizeletét taglaló részek között. Mielőtt azonban kifejthette volna, hogy az ajánlott szerek szart sem érnek, az orvos váratlanul megszólalt.

– Nekem is borzalmasan fáj a gyomrom! Nekem még lüktet is! – tette hozzá.

A beteg nem akart hinni a fülének. Azt hitte, hallucinál.

– Mit is mondott, doktor úr? Mi fáj? Hogy van ez? – motyogta az orra alatt.

– Nagyon fáj a gyomrom! – ismételte meg az adjunktus, fájdalmas grimaszt vágva, miközben a köpenyén keresztül a gyomrát masszírozta. – És nem is mondtam, nekem is magas a vérnyomásom – tette hozzá panaszos hangon.

Blanka néni először hitetlenkedő arcot vágott.

Szegény doktor! Tényleg, rosszul is néz ki! Végül is ő is lehet beteg! – morfondírozott magában. Hirtelen elöntötte a segíteni akarás érzése, és anyáskodó (nagyanyáskodó) hangon megszólalt:

– Próbálta már a szódabikarbónát? Ha még nem, akkor, ha fáj a gyomra, kapjon be egy csapott evőkanállal. Nem kell mindjárt ezeket a maguk által nyakló nélkül javasolt, mai dögerős szereket beszédni – villantotta fel egészségügyi ars poeticájának egy szikráját.

A találkozón ezután szó sem esett Blanka néni nyavalyáiról, kizárólag az adjunktus gyomor bajáról beszéltek. Hamar be is fejezték a diskurzust, mivel a beteg pihenést is elrendelt elgyötört orvosának. Egy negyedóra sem telt bele, és a személyzet legnagyobb ámulatára özvegy Bözendorfné vidáman, láthatóan egészségesen indult haza.

A szomszédos helyiségben rendelő fiatal orvos nem bírva magával bekopogott idős, fehér hajú, tapasztalt kollégájához, hogy megtudakolja, hogyan történt az iménti csoda. Mit csinált a beteggel?

– Semmi különös nem történt. Tudod, öregem, ez a gyógyítás trükkje. Beteg beteget meggyógyítani ugyanis minden hülye tud, de egészségeset meggyógyítani, az művészet! – tette hozzá, és felállt, hogy behívja a következő kuncsaftot.

Hofferék

A mentőkocsi-sziréna idegborzoló hangja behasított az éjszaka csendjébe. A vijjogás bekúszott a nyitott ablakon, és szinte belemászott az ágyban fekvő ügyeletes orvos fülébe, aki az alvás és ébrenlét határán lebegve aludni próbált. A kellemetlen hangra magához tért, és lélegzet-visszafojtva figyelte, hogy erősödik-e a szirénahang, vagy gyengül, vagyis hogy idejön-e a mentő, vagy egy másik kórház felé igyekszik. A hang azonban a doktor legnagyobb sajnálatára fokozatosan erősödött, majd a kórház elé érve hirtelen megszűnt.

„Na, ez idejött, semmi kétség!” – gondolta magában, és tovább hallgatózott, abban a reményben, hogy a beteget a kórház egy másik, szintén felvételes osztályára hozták. Hallgatózott és várt.

Néhány perc múlva meghallotta a földszint-ről a liftajtó csapódását, majd a hangos zúgást, amivel az ezeréves szerkezet megindult. A félmeletrre érve egy kattanás jelezte, hogy a lift továbbmegy. „Talán az elsőre mennek, a sebé-

szetre” – tűnődött, és minden érzékszervével a beszűrődő hangokat figyelte. Úgy tűnt, hogy ezúttal szerencséje van, mert a lift tényleg megállt a sebészetben. Ajtócsapódás, távoli hangok, majd végre csend. Elégedetten nagyot nyújtózott, majd a fejére tette a párnát, és mély álomba zuhant. Egy negyedóra múlva telefoncsörgésre ébredt:

– Jöjjön, beteget hoztak!

Magára kapkodta a ruháit, és kilépett a vakító neoncsövekkel megvilágított folyosóra. A mentők már éppen távozóban voltak: valami köszönésfélét mormogtak az orruk alatt, és a néhány szükséges aláírás után gyanúsán gyorsan elhúzták a csíkot.

– A Hoffer bácsit hozták – mondta a nővér. – Lefektettem a tizenötösbe. Nyugi! Nem kell nagyon rohannia, nem súlyos.

Hoffer bácsi nem először feküdt a klinikán. Szelíd, szarkasztikus humorú, szép öregember volt, aki mindig egykedvűen vette tudomásul a kórházi kényelmetlenségeket és kellemetlenségeket.